

ВЪРА и ДЪЛО

Бюлетин на II Каварненска енория на храм „Св. вмчк Георги“

брой 3 (23), година VI, юни 2020 г.

Раздава се даром

Основан е през м. декември 1940 г.

ПЕТДЕСЕТНИЦА Е ДАР НА СВЕТИЯ ДУХ

„Божият Дух смирено търси всеки един човек на всички негови гръбстици, за да му даде познание за Себе Си и така да го приобщи към Своята божествена вечност“. Св. Софроний от Есекс

Християнският живот е една непрекъсната Петдесетница. Дори и днес, когато целият свят е хвърлен в смут, границите на държавите се затварят, рушат се общности, променят се парадигми. И днес, 50 дни след Възкресението на Христос, което празнувахме в тиха радост сред малцина, животът продължава и въпреки грижите, проблемите, промените, ние пак сме в онази апостолска горница, в която слеза Светият Дух и вярата ни в „Христос, Синът на Живия Бог“ (Мат. 16:15-16) пак е камъкът на нашата Църква. Това е всичко, което действително имаме и което никога няма да ни се отнеме. Всеки ден е празник на Св. Дух, всеки ден Бог низхожда към нас непрекъснато и според Своята велика милост.

В деня на старозаветната Петдесетница, всички се стичали в Иерусалим, за да **благодарят** за избавлението на евреите от Египет и за принесената жертва на Пасха, както и за закона на заповедите, който Бог дал на Моисей на Синай. Те продължават да бъдат основа на нашия живот и днес и с тяхното изпълнение ние общуваме с Бога. Св. Юстин Попович казва, че без този ден не би то имало християнството, светите апостоли, мъченици и изповедници, праведниците и пустинниците, не би ни имало и нас, и Христовата Църква в света, а човекът би престанал да бъде човек: *„И ние в Христовата Църква непрестанно живеем в славата на Дух Свети, с Неговата сила, с Неговата мощ. Той е Този, Който раздава всички дарове в Църквата“* (1 Кор. 12:28 и 13). Той е Този, чрез Когото се усилва нашата вяра, усилва се нашата **евангелска любов**, нашата молитва, нашите свети добродетели. Той е Този, Който прави цялото Христово Евангелие наше. Той е Този, Който ни дава сили да изпълняваме Христовите заповеди в този свят...“^[1]

„Бог е любов“ (1 Иоан. 4:8), и Той се познава и съзерцава не по друг начин, а чрез любовта. Затова и Христовите заповеди, които водят към познаването на Бога, са заповеди на любовта. Опнените езици, слезли над всеки един от апостолите, както е описано в Евангелието и както поем в кондака на празника, са също символ на тази Божествена любов, призоваваща целия свят към единство: *„Когато Всевишният слезе и смеси езиците, раздели народите, а когато раздаваше огнените езици, към единство призова, затова и единогласно славим Всесветия Дух“* (кондак на Петдесетница, глас 8-ми).

Освен проява на любов, слизането на Св. Дух е и проява на Божията **милост** към човека. Тя винаги търси съсед, в който да се вмести и да пребивава, тъй като Бог е непресъхващ Извор на любов. Човекът е този, който постоянно може да я получава отново и отново, когато помни Бога и стои пред Него с целия си живот. За тази милост и дар, ние благодарим не само чрез изпълняването на Неговите заповеди, които в Новозаветно време Христос изпълва с нов смисъл и значение, но и в молитвата си към Него, с която Христос се молел на Своя Отец, *„да бъдат едно, както Ние сме едно“* (Иоан. 17:22). Защото въпреки своята различност и единственост, въпреки талантите, които има всеки от нас, въпреки цялото многообразие на света, всички сме едно: *„И както тялото е едно, а има много членове, и всички членове на едното тяло, макар и много, са едно тяло, – тъй и Христос. Защото*

чрез един Дух всички сме кръстени в едно тяло, било юдеи или елени, било роби или свободни; и всички с един Дух сме напоени“ (1 Кор. 12: 13-14). И точно днес и сега, когато празнуваме основаването на Св. Църква, ние пак сме едно и пак сме с този дар на Св. Дух в любовта, която е действие на Духа и която *„никога не отпада, а другите дарби, ако са пророчества, ще престанат, ако са езици, ще замлъкнат, ако са знания, ще изчезнат“* (1 Кор. 13:8).

От деня на слизането на Св. Дух над Сионската горница, за християните Петдесетница се превръща и в **ден на благодарността**. Благодарност не просто заради това, че живеем и че Бог ни търпи и обича, но и заради това, че Св. Дух е **дар**. Ако в старозаветно време Бог е разместил езиците на хората, за да не се разбират и да спрат безумния строеж на Вавилонската кула, сега Той дава този Свой дар във вид на опнени езици не само на апостолите, но чрез тях и на всеки, който

поиска да придобие Духа в кръщението и да стане част от това, което Адам е отхвърлил – живот в общение с Бога в Неговото Тяло: *„и ето, в последните дни, казва Бог, ще излезе от Моя Дух върху всяка плът“* (Деян. 2:17). За този **дар** винаги трябва да благодарим, затова и всяка наша молитва започва с благодарност. Дори и днес, когато сме тревожни, смутени, загрижени от случващите се промени в света, когато можем да изгубим близки и скъпи на сърцето ни хора в тази пандемия, особено силно и съзнателно трябва да благодарим за този дар на Духа, който е живата връзка с Него, и Който прави живота ни непрестанна Петдесетница.

Когато казваме, че Петдесетница е рожден ден на Църквата, имаме предвид, че тя е богочовешки организъм, който окончателно свързва Богочовека с човека и чрез сбътието на слизането на Св. Дух на този ден, тя придобива своето битие и Духът остава завинаги в богочовешкото тяло на Църквата. Христос не просто подава ръка на Адам, за да го измъкне от ада (както се изобразява на иконата на Възкресение Христово), а прави човека обиталище на Св. Дух в Тялото Христово. Човекът, който до този момент на Възкресението не е знаел що е възкресение, вече е обновен, освободен от робството на греха, благословен и осиновен, той става пратеник и нещо повече – **ловец** на души, като помага на Бога да улови света: *„Благословен си, Христе, Боже наш, Който показва рибарите премъдри, като им прати Светия Дух и чрез тях улови света. Човеколубче, слава на Тебе“* – поем в тропара на празника.

Какъв е този Дух, който направи обикновените рибари премъдри, и улови целия свят? Светият Дух *„душа където иска“* (Иоан. 3:8) и улавя когото иска. Обикновено улавя смирените сърца, защото те Го разпознават и обикват. Противи се на горделиви, а на смирени дава благодат (Иаков 4:6), преминава през всякакви препятствия, защото е Дух на Любовта, но не може да влезе там, където има гордост и самомнение. В този смисъл отец Харалампос Паподопулос казва, че човек трябва да се „пропуква“, за да влезе Духът в него. Бог не може да живее в окопите на нашето его, затова и *„хората на благодатта са протукани“*^[2]. Ако искаме да придобием Духа, трябва *„да пропукваме“* стените на нашата гордост и да пуσουμε Бога в себе си.

Денят на Петдесетница е и завършек и на Откровението на Бога Вседържител, Творец на всичко съществуващо^[3]. Божест-

веното откровение на Стария Завет се открива в Новия по един непознат дотогава начин. Св. Софроний (Сахаров) описва този начин, по който еврейският народ в Стария завет е разбирал Бога в рамките на единобожието, като едноипостасен Бог: „В псалмите, както и от пророците, виждаме, че в Стария Завет има познание и за Словото Божие (Логос), и за Духа Божий (Пнеума) ... но познание за Словото Божие и за Духа Божий не като енергии, а като Ипостаси, като Лица-Субекти, ние не откриваме“^[4].

Петдесетница е и ден на Св. Троица, чиято тайна е непостижима за нас: „Тайната на Светата Троица не може да се постигне докрай, защото надхвърля способностите на разума ни и силите на тварното ни същество. Но тази непостижима и съкровена тайна непрестанно ни се разкрива битийно – чрез вярата и живота съгласно вярата – и така става непресъхващ извор на вечен живот“^[5].

От днешния ден ние нямаме друго жилище, освен жили-

щето на Св. Троица: „Ако някой Ме люби, ще спази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби, и ще дойдем при него и жилище у него ще направим“ (Йоан 14:23). Чрез Светия Дух ние живеем в Христа и в Неговото Тяло и Той Е в нас. И това ние узнаваме „по Духа, Който ни е дал“ (1 Йоан. 3:24).

Честит празник на Светата, Единосъщна, Животворяща и Неразделна Троица – Отец, Син и Св. Дух!

презвитера Ренета Грифонов

^[1] Вж. Попович, Ю. „Беседа за Петдесетница“, www.pravoslavie.bg.

^[2] Вж. Пападопулос, Х. „Бог се нуждае от пространство, за да дойде“, otecharalampios.wordpress.com.

^[3] Сахаров, С. Раждането на непоклитимото царство. София, Омофор, с. 58.

^[4] Пак там, с. 59.

^[5] Пак там, с. 67.

ЛЮБОВТА – ЗАЛОГ ЗА СПАСЕНИЕ И ВЕЧЕН ЖИВОТ

Любовта към отминалите близки е дълбока и сериозна тема, която касае всички ни. Когато говорим за любов ние непременно намесваме и нашите близки и нашите ближни, защото няма християнин, който да не изпитва любов в сърцето си, тъй като знаем, че ако ние не изпитваме любов, то значи не сме познали и Бога, защото Бог е любов (1 Йоан 4:8). Това не са мои думи, а слово изписано в Свещеното Писание. Истината е, че човек, който изпитва любов е блажен в своето състояние, защото той е с Бога и Бог е в него!

Не трябва да забравяме, че когато обичаме, ние проявяваме нашата същност като частица от Бога. Но какво означава да обичаш? Да обичаш означава да търсиш начин за спасение на тези около теб! Любовта е грижа! Любовта е начин на живот, също както и християнството! Да си православен означава да живееш с Христос и Христос да живее в теб!

Любовта най-често се изразява към тези, които са около нас, тези които виждаме, с които се чуваме всеки ден, или поне често, и особено към тези, на които държим най-много. Но любовта също така има своите измерения и отвъд сегашното време. Любовта може да бъде изразена и към отминалите времена или по-скоро да бъде изразена, да бъде насочена към хората от миналото, които са белязали нашето развитие. Не е задължително да бъдат единствено нашите сродници, но те могат да бъдат всички хора, с които сме имали общо, до които сме имали допир и които малко или много са оказали въздействие върху нас като личности, върху нас като християни и като хора. Благодарение на хората, оформили ни в образ, който се надяваме да бъде спасителен не само за нас в личен план, но и за тези които са в нашия живот.

Любовта към отминалите хора, или любовта към тези, които вече не са между нас физически, е една изключително свършена любов, защото от тази любов няма как да има отплата за нас самите. От тази любов само ние даваме, защото молейки се за тези, които са отминали, ние не търсим нищо друго освен тяхното спасение. Това е израз на една свършена любов в пълнота! Да даваш без да търсиш. Именно по тази причина в църквата има молитви и последования, които са насочени към хората, които вече са отминали във вечността. Тези хора са също толкова живи, колкото сме ние тук, но те пребъдват или при Бога, или напълно извън Него. Разбира се молитвите, които ние отправяме за нашите покойни близки са спасителни за тези, които са извън Бога.

В Свещеното Предание на Църквата има немало описани случаи на хора, които са изведени от преизподнята само и единствено заради молитвите, отправени към Бога за тяхното спасение. Всички грешим и това е ясно. В живота няма как да живеем безгрешно. Само нашият Спасител

Господ Иисус Христос е бил на земята и бидейки тук сред нас като човек и като Бог, Той е бил безгрешен. Всички останали, без изключение, малко или много сме били докоснати от греха, но има хора, които пребивават за съжаление в тежко греховно състояние и поради тази причина на тях им е отредена по-различна участ в живота след живота. Тези хора пребивават извън Бога и затова те са там, където Бог Го няма. Те сякаш са обречени, но всъщност дори и за тях има начин на спасение и то е чрез любовта на хората,

които са все още тук на земята и които милеят и искат същите тези така наречени грешници да бъдат все пак при Бога, независимо от провиненията им на земята. Именно заради тяхната любов, заради тяхното молитвено усърдие Бог може да изведе от дълбините на ада и най-грешната душа. Да измъкнеш от дълбините на преизподнята с усърдие, с жертвоготовност, с молитвеност означава да проявиш своята любов към ближния в пълнота! Любов, която може би не е срещната от същия този близък, за когото се молим, любов, която няма ника-

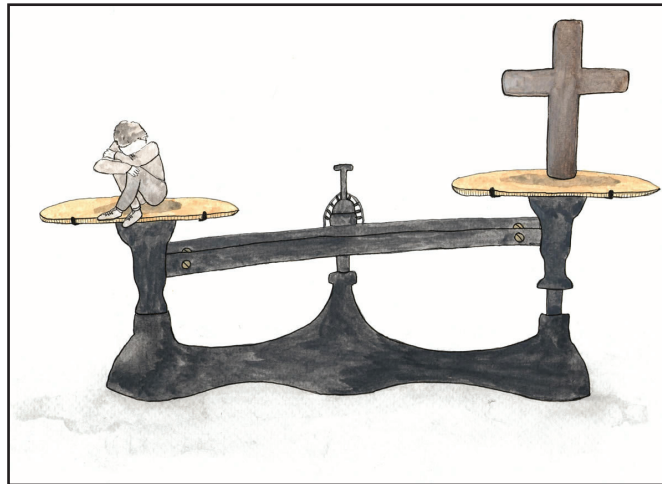
кога да се отплати с „Благодаря“. Но любов, която спасява няма нужда от благодарност, защото само искрената любов спасява, а тази, в която има корист няма в себе си нищо божествено и по същество не е любов в чистия и неопетнен смисъл на понятието. Да се молиш за тези, които са ти вредили, за тези които с начина си на живот са показали, че презират всичко свято, означава че наистина си приел в себе си Христовия Образ. Разбира се има хора, които са при Бога и за които привидно няма нужда от молитви, няма нужда от панихиди и от такова старание, но всъщност споменаването им, както на Светата Проскомидия, така и по време на последованието на панихидата, носи радост за тях и в никакъв случай не е пиление на време и „разхищение“ на молитвата.

Любовта се проявява и за тези, които са проявявали любов. Да познаеш Бога, означава да си познал любовта. Да видиш Бога означава да си видял любовта като свое собствено лично действие. Имащият в себе си любов и даряващият я на тези, които вече са отминали във вечността и на тези, които все още са тук на земята, носи в себе си Христос.

Тези, които са отминали във вечността, нищо не могат да направят за себе си. Особено трудно е това за онези, които са извън Бога. Но ние които сме тук можем да направим много за покойниците. Ни повече, ни по-малко – можем да съдействаме да се промени вечната им участ и да постигнат спасение. С любовта и с молитвите си можем да умилостивим, да трогнем Бога, за да бъдем всички заедно във Вечността.

свещеник Стефан Паликаров,

БПЦО „Св. Амвросий Медиолански“ – Милано, Италия

ВЯРАТА, БЕЗ КОЯТО СЪРЦЕТО НЕ МОЖЕ

Какво всъщност е вярата? Вярата е най-вече доверие. Човек по природа в началото на съществуването си, още от най-ранна детска възраст, притежава вяра. Детето вярва, че майка му и баща му винаги ще са до него, грижейки се с любов. То вярва, че каквото и да стори, родителите винаги ще му простят. Майката винаги утешава детето си с думите: „Не бой се, всичко е наред. Няма от какво да се страхуваш!“, когато то е уплашено и тъжно. Уверените думи на майката успокояват детето, позволявайки му да ѝ се довери, поради което му дава надежда в бъдещите дни, изпълнени с добри и щастливи мигове. Вярата вдъхва надежда. Човекът вярва не само на родителите си, но и на лекарите, които го лекуват. Пациентът не знае дали лекарствата и терапията, които лекарят предлага ще му помогнат, защото не може предварително да провери ефикасността им, но той му се доверява и вярва, че лекарят ще му помогне въпреки всичко. Вярваме също и на информацията, предоставена ни по вечерните новини, както и на учителите, които обучават нашите деца.

Често, когато има две противоположни мнения, човек предпочита да приеме за истина второто, макар да не е ясно кое от двете е достоверното, без значение дали става въпрос за наука или аргумент, защото „*вярваме, че това, което желаем, е истина*“, отбелязва Юлий Цезар в „Гражданската война“. Не бихме живели истински, ако няхме поне малко вяра, че един ден светът ще бъде едно по-добро място, както и ако няхме вяра в себе си, че ще успеем в дадено нещо, или ако няхме вяра в хората около нас. Животът без вяра би бил много по-различен и ужасен, изпълнен с празнота, лишен от съдържание и смисъл. Без вяра, без доверие ние не бихме могли да съществуваме. Проф. Владимир Градев в XIII глава на „Това не е религия“ казва: „*Вярата прозвучава, с други думи, от НОВО ИЛИ ОНОВА взаимно желание, чувство, съгласие, от онова спонтанно „не знам какво“, което бихме могли да наречем приятелство, обич, любов*“. Не би съществувало приятелство без вяра, не би съществувал брак без вяра, както и общество без вяра. Вярата е риск, който отваря вратата на доверието, надявайки се с любов и надежда на другия отвъд нея.

Трябва да се отбележи, че в основата на всичко е вярата. Без нея не би могло да има икономика, политика и религия. Думата „вяра“ идва от индоевропейския корен за избор *вар*. Следователно вярата освен доверие е и избор. Вярата ни дава избор по какъв път да поемем в живота, независимо колко труден може да е той, заради което има до известна степен и риск. Човек се страхува от неизвестното, непознатото нам. Заради това той винаги е скептичен към новото, не само защото няма достатъчно информация, но и от вътрешен страх към евентуалния риск, който би могъл да бъде наличен. Поради страха ни към непознатото, ние сме свикнали да „*превръщаме вярата в нещо сигурно и установено*“, отбелязва проф. Владимир Градев.

Вярата е тясно свързана с желанието, тя не винаги е неизменна, поради което е релативна. Случва се понякога на някой изпълнител преди участие да се усъмни, да започне да губи вяра в себе си, казвайки: „Ще се проваля днес, няма да мога да довърша изпълнението си“. Опитът обаче му казва следното: „Няма от какво да се притесняваш, никога не си се провалял, а хората винаги са те аплодирали.“. Когато изпълнителят е на сцената пред събралата се публика, от съмнението вече няма и следа, поради което той вече е уверен, усмихнат и спокоен. Тук трябва да се запитаме дали вярата му се е променила, дори и малко?

Няма човек без някаква форма на вяра. Както няма човек, който да вярва във всичко, така и няма човек, който в абсолютно нищо да не вярва. Повечето атеисти (разбира се, винаги има изключения) обичат да твърдят, че те не вярват в нищо, само защото нямат вяра в Бога. Обаче, както е известно на хората, запознати с физиката, атеизмът не е доказан научно. Те твърдят, още от зараждането на диалектическия материализъм, още преди да има вселе-

на е съществувала вечно протоматерия, от която на чисто случаен принцип е била приведена в битие цялата вселена, заедно с милиардите галактики и звезди. Тъй като материалистичните възгледи не са доказани научно, то те стоят в сферата на спекулацията, от което следва, че вярата в Бога е също толкова разумна и рационална, колкото и вярата във вечностъществуващата материя, от която възниква всичко, базирано на случаен принцип. Следователно до доказване на противното, материалистичната концепция остава в сферата на вярата. Затова разликата между религиозно вярващия и невярващия е, че единият вярва в Бога, а другият – във вечната материя.

Вярата в Бога не е наивна и сляпа. Ние вярваме заради авторитета на Самия Бог, Който ни се открива и ни води в истината, защото Бог е Истина. Вярата не противоречи на разума, защото е Божия воля тя да бъде придружена от външните доказателства на Божественото Откровение. Нашата вяра е сигурна, защото се основава на Свещеното Писание и Свещеното Предание, които не подлежат на заблуда. Църквата е ръководена от Светия Дух, който ни открива всичко, затова вярващият човек може да има вяра в нея. Не вярата в Църквата е суетна, а тази, която няма критерий за истинност. Богооткровенията истини могат на пръв поглед да изглеждат трудни за разбиране за човешкия разум и опит, но същото се отнася и за всяко друго нещо. На много хора им е трудно да разберат как гравитацията или планетите работят, дори и като им се обясни, но това по никакъв начин не означава, че те не са истинни и действително съществуващи. Затова западният светец Тома Аквински казва в своята „Сума на теологията“ следното: „*Сигурността, която дава Божествената светлина, е по-голяма от тази, която дава светлината на естествения разум*“.

Вярата в Бога надхвърля разума, но между нея и разума не може да има истинско несъгласие, защото Бог, който ни е дал вяра, е вложил в душата ни и разум. Следователно Бог не може да отрича Самия Себе Си, нито пък е възможно Истината да отрича истината. Затова научните изследвания не могат да противоречат на вярата. Вярата в Бога има за цел да върви към разумното разсъждение, защото изисква разумното си проявяване. Следователно вярата търси *разбиране*.

Вярата не е само приемане на догми и учения. Тя води и до онова, без което сърцето не може. И тук се крие рискът на вярата, защото тя не е защитена от съмнението. Вярата е като лодка в бурни води, блъскана от огромни вълни. Затова Христос казва: „*Защото истина ви казвам: Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: Премести се оттука там, и тя ще се премести; и нищо няма да ви бъде невъзможно.*“ (Мат. 17:20). Силна е тази вяра, която е лишена и от капка съмнение.

Човек върви през целия си живот, следвайки най-различни пътища, едни непроходими, други завършващи в ями, а трети блокирани от тръни и камъни. Именно тези пътища водят към страстите и съжденията на разума, с които човек се опитва да запълни празнината в душата си, но безуспешно. Поради това, понеже не се задоволява по тези пътища, човек започва да търси пътя към Бога, за да не е вече изгубен, а намерен, както се казва: „*Скиташ се като изгубена овца; Потърси слугата Си, защото не забравих твоите заповеди*“ (Пс. 119:176). Бог оставя знаци в света, но не определя пътя, по който търсещият да върви.

Вярата е лично приобщаване на човека към Бога. Но вярата в Исус Христос, нашият Господ, е възможна само чрез благодатта и помощта на Светия Дух. Единни с Бога можем да бъдем тогава, когато му се доверим с цялата си душа и с цялото си сърце. Без любов обаче, не бихме могли да се доверим на Бога. Вярата е следствие от любовта ни към Този, Който „*толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен*“ (Иоан. 3:16), а именно Господ Исус Христос, чрез Когото възкръсваме за вечен живот, единни с Бога чрез вярата ни в Него.

Никола Владимиров

БЛАГОВЕСТИЕ В ОБРАЗИ

Напоследък все по-често се чуват хора, които споделят, че времето сякаш е забързало и не стига почти за нищо. Все тичаме нанякъде. Още не сме свършили една задача и други две очакват да ги поемем. Колко пъти влизаме в храма уж за служба, но мислим повече за това кога ще приключи, че да подхванем задачите на деня. А колко често се случва просто да минем покрай църквата, да се прекръстим дори (някой път съвсем мимоходом) и да продължим напред по забързания си график сред също така забързаното човешко множество край нас.

И в тази надпревара с времето неусетно ни застигна една пандемия, която преобърна ежедневието ни и пренареди приоритетите ни. Изведнъж се оказахме с много време, което в началото изглеждаше, че може да стигне за всичко. Или поне за почти всичко. Но много бързо тази перспектива беше инвестирана в нещо, което се оказа едновременно и предизвикателство, и възможност. Дигиталната реалност. Беше част от научната фантастика само до преди 30-ина години, а днес е реалност, която навлиза във все повече сфери от обществения и личния живот, влияе върху техниката, технологиите, взаимоотношенията ни. Формира нов подход към почти всичко. В това число и към изкуството.

Тази година дигитализацията даде своето отражение и върху вече традиционно издаваната лимитирана картичка с изображението на каварненската църква „Св. вмчк Георги“. Неин автор е Христо Тренев от Trenev Art Studio. Христо е роден в София в семейство на художници. Завършил е Националното училище за изящни изкуства „Илия Петров“, а по-късно и Националната художествена академия в

София. Той е художник на свободна практика и се занимава с карикатура, като работи основно с помощта на дигиталните технологии.

Изображението на църквата „Св. вмчк Георги“

също е рисувано дигитално. Основните тонове са в топлата гама – червеникаво, оранжево и жълто-зелено. Храмът е представен фронтално, а в небето над него свободно летят морски птици. Усецането е за свобода, лекота и една едва доловима приказност, породена от загадъчните цветове на небосвода. Неволно ти се прииска просто да се завърнеш у дома и да намериш време за всичко, което е значимо, но е отлагано понякога с години.

Дизайнер на самата картичка отново е нашата приятелка и съмишленичка Глория Ангелова. За пореден път тя даде своя принос за общото ни дело, за разпространяване на българщината и почитта към предците ни и към изконната ни духовност.

Тази година гореща благодарност отправяме към

Глория и Христо за тяхното творчество и подкрепа. Горещта е благодарността ни и към всички, които продължават да ни окуражават и радват с думи, дела и усмивки. Надеждата ни е, че колкото и трудности да предстоят заедно ще продължим да благовестим. Ако е възможно и от покривите, дори и дигитално.

Отново приятели на храма подкрепиха тиражирането на хартиени копия на картичката, които

се даряваха за благословение на Гергьовден, който е и официалният празник на град Каварна. Картички за благословение ще бъдат раздавани и във всички храмове, в които се разпространява бюлетинът ни „Вяра и Дело“.

Ивана Радонова

ХРАМ „СВ. ВМЧК ГЕОРГИ“ (1836) – КАВАРНА

Church of St. George, the Great Martyr (1836) – Kavarna, Bulgaria

© Атанас Димитров – АтаДим, 2020 | Atanas Dimitrov – AtaDim, 2020

худ. Христо Тренев | Hristo Trenev

Екипът на „Вяра и Дело“ търси съмишленици и подкрепа! Всеки желаещ може да ни помогне по най-удачния за него или нея начин: писане на статии, репортажи, пътеписи, преводи, разпространение на бюлетина и др.

За нас ще е радост присъединяването на всеки от вас! Ще се радваме и да споделяме своите умения и заедно да придобиваме нови. Всяка помощ е добре дошла, а всеки помощник – част от богатата съкровищница на сърцата.

За повече информация – dompro@abv.bg, 088 9289387.

Може да четете напълно безплатно броевете на „Вяра и Дело“ в интернет – <https://renetrifonova.wordpress.com/вяра-и-дело>

храм „Св. вмчк Георги“

9650 Каварна, ул. „Г. С. Раковски“ 2, тел.: 0570 82584

Основател на енорийския бюлетин: **о. Василий Яков**

Идея за възстановяване на изданието, съставител и издател:

Атанас Димитров – АтаДим, редактор: д-р Ивана Радонова,

предпечатна подготовка: Бисер Стоянов

ISSN 2535 – 0455